

"ELJÖTT AZ ÓRA, MIKOR MEGDICSŐÜL AZ EMBERFIA"

P. Barsi Balázs ofim konferencia beszéde

Krisztusban Kedves Testvérek!

Ma különösen is szükségünk van a Szentlélek megvilágosító kegyelmére, mert a János evangéliumból olvasni valamit és megérteni hatalmas pünkösdi élmény. A mai napon hallott evangéliumi részt, úgy érzem, két kijelentésnél lehet megfogni.

Azt mondja az Úr Jézus: "Eljött az óra amikor megdicsőül az Emberfia." Ugyanakkor ezt is mondja: "Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet." Mit jelent az, hogy az Úr Jézus, az Emberfia megdicsőül? - Eszerint a kijelentés szerint nem az Atya dicsőíti meg, hanem mintegy önmagát dicsőíti meg, "megdicsőül". A másik kijelentésben inkább arról van szó, hogy az Atya *saját magát* megdicsőíti.

Mit jelent az Úr Jézus *megdicsőülése*?

A János evangéliumban a "dicsőség órája" a kereszthalál órája. Hogyan lehetséges ez? Azt hiszem, itt az emberi értelem a legnagyobb ellentmondásba ütközik. Hiszen a kereszthalál teljes kudarc, megszegyenülés. Teljes értelmetlenség és sötétség. Állítsuk szemünk elé ezt a kivégzést. Ez a dicsőségnek a fordítottja. Hogyan nevezheti mégis János az ő evangéliumában a "dicsőség órájának" a kereszthalál óráját? Mi is egyáltalán a "dicsőség", a "megdicsőülés"? Mi általában úgy gondoljuk, hogy reflektorfény, kívülről ránk áradó valamiféle világosság. Taps, rajongás, ünneplés. Jézus gondolatvilágában azonban egészen más. A dicsőség a belső rejtett lényeknek a felragyogása, egyértelmű kinyilvánulása. S mi az Úr Jézus életének a lényege? Szabad-e ezt megkérdezni? Össze tudjuk-e foglalni Jézusnak a lelkiességét? Igen. VÉGTELEN BIZALOM AZ ATYÁBAN. Ez a bizalom éppen a kereszthalálban mutatkozik meg. Jézus a szenvedésből tanult engedelmisséget.

Testvéreim, milyen megrendítő, hogy az Úr Jézusnak tanulnia és engedelmeskednie kell. Aki tanul az nem tud mindent. Aki engedelmeskedik az nem lát világosan. Az Isten fia ennyire emberré lett. Részleteiben kidolgozva nem látja előre a sorsát. Valóban ember lett! A kettőt együtt kell említeni: Jézus Isten, mindenható, mindentudó, de ezt a mindenhatóságot, mindentudást most nem használja mert egészen emberré lett. Jézust meglepi a gyilkos szándék. Azt mondja: "Mélyen megrendül a lelkem!". Ezt a megrendülést nem játssza meg. Erre nem számított! Úgy van, mint mi, amikor megrendül a lelkünk. "Mit is kérjek Atyám? Szabadíts meg attól az órától." Ez az első időszak: meg akar szabadulni, mint ahogyan mi is. Amikor azonban nem lehet megszabadulni csoda nélkül, akkor Ő ezt mondja: "De hiszen azért jöttem." Ez döntés, az Ő szabad döntése. Eleve nem azért jött, hogy kivégezzék, hanem hogy a kivégzés elfogadhatatlan eseményében napvilágra kerüljön az Ő belső élete, az Ő egyedülálló bizalma és szeretet az Atya iránt. Bele tud halni az Istenbe, az Atyába vetett bizalomba. Ez a mi megváltásunk! Nem a vér, nem a kivégzés, nem az emberáldozat, hanem ez a belső teljes bizalom és ráhagyatkozás az Atyára. Ez persze nem menti föl Őt a kereséstől, attól, hogy kutassa, mi is lehet ennek a szenvedésnek a célja és pontosan neki kell kitalálnia és megadnia ennek az érthetetlen eseménynek az értelmét és ezt Nagycsütörtökön teszi meg: - Ha Atyám nem ment meg csoda folytán, ha meg kell halnom, akkor haláloamat kivégzőim és minden ember bűnéért ajánlom fel. És tudja, hogy az Atya meghallgatja Őt. Ez a mi megváltásunk, ez a belső esemény! Nem a szenvedés! A szenvedésben a szeretet mutatkozik meg, tárul föl. Tehát a szenvedés dicsőség, mert egyértelműen Jézus testére kiverődik a belső lényege, az a soha nem látott Istenbe vetett bizalom, hogy mer belehalni az Atyába vetett bizalomba úgyannyira, hogy ezt mondja: - Ha megöltök, akkor engem föltámaszt az Atya. De ezt Ő nem tudja, testvérek, hanem hiszi! Természetesen ez a hit több, mint a mi tudásunk. - "Atyám, kezdedbe ajánlom a lelkemet!" - Neked adom oda az életemet.

Miért nevezi megdicsőülésnek a saját halálát az Úr Jézus? Ezt a kegyetlen és rettenetes halált? Mert ebben a halálban az Atyára való ráhagyatkozás föltárul a világ előtt. Ez nem az Atyaisten tette. Ez a bizalom a názáreti Jézus egyedüli vállalkozása az örök Lélek által, akinek vonzására mer bizoni az Atyában. Ettől a perctől kezdve az ilyenfajta bizalom lesz a vallás teljessége! Ha így tudok bizoni! A Golgota nem operettszínház. Jézusnak valóban meg kell halnia. Nem marad el a kivégzés, nincs "happy end". A feltámadás nem "happy end", mert Jézus alázuhant a poklokra. Jézus tényleg meghalt az Atya iránti szeretetbe. Tudja, hogy az Atya szereti. Bizik benne, de ebből most semmi sem látszik. Ennek az ellenkezője látszik. Nemcsak meghal, hanem a halálban még mélyebb dolog történik, amelyet nem tudott még kifejezni senki és nem is fog: "Szálla alá poklokra".

Iszonyatos zuhanás a poklokra szállni! Hol van most az Atya keze, amely fölfogja?! Az Istenbe vetett bizalomnak ilyen totálisnak kell lennie! Ebben valamennyire részesülnek a kiválasztott lelkek, és valamiképpen mindannyian, akik krisztusiak vagyunk. BELE KELL HALNI AZ ATYÁBA VETETT BIZALOMBA! -

Életünknek egy pillanatában azt kell mondani: Igen, most megszűntem létezni, de Rád bízom magamat. Ez az, amit az ember megtehet Jézus nyomába szegődve és ezt nem az Isten teszi meg, hanem a Szentlélek hatására mi magunk, és ez a mi megdicsőülésünk.

Most értjük Szent Pál fűrésza megjegyzését, hogy "amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős". Most értjük a szentek hasonló félrebeszélését hogy: - most már az a vigasztalásom, hogy nincs semmi vigasztalásom. Most már sejtjük, mit jelent az, amit Keresztész Szent János a lélek sötét éjszakájának nevez.

Testvéreim, ez a mi megdicsőülésünk! A Szentlélek hatására Jézus nyomába szegődve ezt tudjuk megtenni. Ez a legnagyobb tett! Nem az, amikor templomokat építünk, egyházközösségeket és iskolákat alapítunk. Mindezt meg kell tennünk! Sőt még talán többet is! De a nagy tett, a hit nagy tette, amellyel átjutunk az örök életbe, az nem más mint ez a krisztusi bízalom az Atyában.

Igy egy emberi életben egészen nyilvánvaló lesz, hogy az Istenbe vetette a bizalmát, mert a világ az Istenbe vetett bizalmat nem méretezi Isten végtelenségéhez. Az a bízalom, amellyel az átlagvallásos ember bíz az Istenben, inkább Isten káromlásnak tűnik a Golgotán, mint Isten tisztelésének.

Félelmetes ez! Éppen vallásos emberek ordítózák: "Ha Istenben bízott, szabadítsa meg most, ha akarja, őt, mert azt mondotta, hogy Isten fia vagyok".

Vagyis az átlagvallásos ember az Istenbe vetett bizalomnak mindig és kizárólag olyan szerepet ad, ami megmenti őt a kudarctól, a gyaláztatótól, a haláltól. Nem erre való az Istenbe vetett bízalom, hanem arra, hogy meg tudjunk halni. Nyugodtan.

Az Istenbe vetett bízalom nem lehet kis automata készüléknek használni amely csak ebben az életben funkcionál. Természetesen gondoskodik rólunk a mi mennyei Atyánk, de csak azért, hogy végtelenül bizzunk meg benne.

Hány keresztény szerencsétlenebb, mint az ateisták, mert Krisztusban csak ebben az életben reménykedik. Márpedig az Istenbe vetett végtelen bízalom végső rendeltetése pontosan az, hogy el tudjam fogadni az elfogadhatatlant. Hogy meg tudjak halni, mert Isten a halottakat is képes föltámasztani. Tudom, ez embertelenül nehéz és nagy felelősség erről prédikálni. Mert, csak az életemmel tudnám hitelesen elmondani. Szeretnék is így bízni az Istenben! Szavakban könnyű, de remélem, hogy Isten Szentlelke majd megsegít ha elérkezik az én óráim. Az Istenbe vetett bízalom nem lehet horgászfelszerelés, amellyel kihalászom magamnak az evilági élet gyönyöreit, a világ vizzeitől.

Az Istenbe vetett bízalom nem arra való, testvéreim, hogy csupán apró-cseprő bajainkban sikert érzünk el, hanem, hogy már itt a földön át tudjunk menni ebből a világból a másikba. Amikor az életemből már nem marad semmi, csak a bízalom, hogy Isten képes a halottakat is föltámasztani, nem más halottakat, hanem engem, akkor az ilyen élet megdicsőül! Már itt földön is! Bár annak számára, aki belehal ebbe a bizalomba, egy rémült kiáltás hagyja el az ajkát és meghal. De akik nézik, mellüket verve távoznak, mert tudják, hogy Isten gyermekeként halt meg. Higgyétek el, valóság, hogy a szentek a halál pillanatában ragyognak. De ebből a ragyogásból ők semmit észre nem vesznek már itt a földön. Emberi életükön hirtelen átragyog a belső bízalom. Ilyen volt a szentek halála. Ilyen Lisieux-i Terézé a Kármelben, aki rettenetes kísértések között, ateizmussal küzdve, a túlvilágnak minden illúziójától megfosztottan de bizalommal a szívében távozott a földről. Tudata mondani: "Istenem szeretlek téged", - s eláradt a fény a testén. Kicsi teste összetört, alabástrom edény lett, amelyből kiáradt az illat és betöltötte Kármelt és betöltötte az Anyaszentegyházat. Jézusból nem illat áradt ki és nem fény, hanem a Szentlélekisten. Halálának a pillanatában adja a Szentlelket a világnak. - EZ JÉZUS MEGDICSŐÜLÉSE! - Az Ő bizalma persze, minket megváltó bízalom. Nemesak egy embernek a bizalma, hanem megváltó bízalom, mert nem lehetne így bízni az Istenben, hogyha Jézust az Atya föl nem támasztotta volna. Nekünk Jézus útját nem lehet bejárni, testvéreim! Csak nyomába szegődhetünk!

A mi keresztutunk más, mint Jézus útja. Ő törte nekünk az emberi élet őserdejében ezt az utat. Ő lett az utunk! Akkora sötétségben senki sem volt, mint Jézus. Mi az Ő dicsőséges föltámasztása után élünk. Nekünk könnyű! Nekünk nincsen olyan csillagtalan éjszakánk, mint Neki, mert Ő a mi hajnalszánk, aki fölkel már a mi szívünkben. Az Ő húsvéti jelenései itt hagyták a fényt az Egyházban és állandóan kapcsolatban vagyunk Vele a szentségek által. Nekünk nem olyan rettenetes ez az út! Jézusnak ez az útja a mi üdvösségünk megszerzésének az útja. Soha egyetlen egy lélek sem fogja megtudni, hogy mibe került! Soha! Legjobb lesz megállni itt a mélységek fölött. Hogy mibe kerültünk Neki? Erre a kérdésre az örökkévalóságban sem fogunk választ kapni. Jézus soha nem fogja elmondani, hogy mibe került a mi megváltásunk, mert kétségbe esnénk. Talán az örök életnek az örömet is megzavarná. A Szeretet soha sem mondja azt, hogy: Mibe kerültél te nekem!? De fölbátorít minket, hogy érdemes megbízni az Atyában, aki nem az utolsó percben segít, hanem azután. Mert föltámasztotta Jézust a harmadik napon és ez az egyetlen biztos tény! "Aki nekem szolgál, engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm." Hogyan kövessem most, amikor még lán el sem kezdődött az én keresztutam? Azt mondja az Úr Jézus, hogy: "Aki szereti életét, elveszíti azt, aki viszont gyűlöli életét ebben a világban, megmenti azt az örök életre". A János evangéliumból valók ezek a mondatok. Nagyon oda kell figyelni! Ebben az evangéliumban az "örök élet" nem az a

szakasz, ami a halálunk után kezdődik, hanem az az "új minőségű élet", amely már most elkezdődött bennünk a hit és a keresztség által. Tehát amikor a János evangéliumban az örök életéről van szó, akkor nem a halál utáni élet szakaszról van csupán szó, hanem egy új minőségű életéről. Amikor azt mondja az Úr Jézus, hogy: "Aki bennem hisz, annak örök élete VAN", nem azt mondja, hogy LESZ, és ez az "örök" nem végtelenre nyújtott unalmas földi éveket jelent, hanem "új minőségű életet". Ez a "zoé aionios", ez az "örök lét", egy egészen másfajta élet. Isteni élet! Nem biológiai élet, nem pszichológiai élet, nem e világban való élet. S amikor azt mondja, hogy: "Én vagyok a föltámadás és az élet", akkor ez azt jelenti, hogy a te életed és feltámadásod vagyok. Itt és most arról van szó, hogy ebben a világban folyó életünkben, amit lehet, még ma át kell emelni ebbe a más minőségű életbe.

Talán sikerül valahogy ezt megközelíteni egy primitív hasonlattal, ami talán biológiai szempontból nem áll. A növény életében ott vannak az ásványok, az élettelen világ. De a növény egészen más létező. Az állatnak az életében van valami a növény életéből, és az ásványok életéből is, mégis élete egészen állati élet. Az ember életében semmi sem lehet állati élet, pedig van bennünk belőle, szaporodás, anyagcsere, de mindez nem állati, hanem emberi, mert egy magasabbrendű elv mindent átkódol. Annyira, hogy a mi étkezésünknek nincs köze az állatok étkezéséhez. Az emberi étkezés óriási esemény! Az Úr az étkezéssel kapcsolatban adja szeretetének legnagyobb titkát, az Eucharisziát! És a mi szaporodásunk, az az emberiség életének a továbbadása, nem az állatok szaporodása, hanem mindenestül humánus. Pontosan az a bűn, ha darabokra szétesszük. Mint egy német kis templomon láttam. Szent Mihály legyőzi a sárkányt. De ennek a sárkánynak fölül férfi teste, női teste, majd kígyóalakja van, pikkelyekkel borítva. Tudtak a régiek ábrázolni. Nem voltak olyan naivak, hogy a kígyót azonosítsák az ördöggel. Azt akarták mondani, hogy a sátán a bűnös élet darabjaira bomlasztja bennünk a létezését. Tudunk úgy élni, mint a néma kőzetek, mint az állatok. Pedig bennünk semmi sem állati, és semmi sincs a kőzetek életéből. Minden emberi. Ugyanígy, ha hiszek a názáreti Jézusban, akkor egy új minőségi élet árad belém, az Isten fiainak élete. Ez az örök élet. Mindennek ehhez kell igazodnia. Többé semmi sem lehet bennem az evilági életemből. Akármit is tesz! Ha otthon készítek az ebédet, hogyha a házasságot életem, mindig Isten gyermekei vagyok. Ez már nem csupán emberi élet, hanem Isten fiainak az élete. S amit nem lehet átmenteni ebbe a mostani örök életbe, az mind elmúlik, elrohad, ahhoz nem szabad ragaszkodni. Annak el kell pusztulnia. Így támadunk föl. Ez nem öngyótrés! Ez a több élet szeretete!

Ha az ember humanizálódni akar és küzd a széthullás ellen, ha nem akar állati módon enni, állati módon szaporodni, állati módon egymás torkának esni, akkor az nem öngyótrés, hanem átlényegítés. Ez az ember feladata. Tehát, aki szereti életét ebben a világban és nem emeli be azt még ma az örökkévaló életébe, az Isten fiainak életébe, az el fogja veszíteni. Ami pedig nem emelhető be, az a bűn, a bűnös kapcsolatok, a rossz, a hiábavalóság, a törtetés, a gonosz kívánságok, annak pedig egyszerűen el kell halnia. De amint az ember nem fél kiemelkedni az állati létből és elvetni magától az állati létnek az öntudatlanságát, ugyanúgy "ne félj" meghalni ennek a világnak. Emeld be az értékeket a Krisztussal való hitedbe, bizalmadba. Az megmarad az örökéletre. Köszönjük a Szentléleknek ezt a gondolatot. Biztos vagyok, hogy erről van szó, mert Jézus tanításában az örök élet egy újminőségű életet jelent. Aki tehát szereti azt az életet, amely csak e világi emberi élet, az ugyanis elveszíti, de aki megmenti az örök életre, az el fogja vinni magával a halálon túlra is.

Fiatalok, mentsetek meg szerelmeiteket az örök életnek! Meg lehet menteni! Valami véget ér belőle, azt ne sajnáljátok. Isten nagyobb győnyörökre hív titeket. Nem mulandó kapcsolatokra. Mentsetek meg emberi kapcsolataitokat, ne a világiasság uralkodjon rajta. A humanizmus a halálba bezárt időben van. Ami humánus, az mind megrohad. Az megmenthetetlen. Az Isten fiainak élete menthető meg.

Most figyelmünket egy másik nagy kijelentésre irányítjuk: "Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet".

Jézus egy dologról nem mond le: az Atya nevének megdicsőítéséről. - Atyám, meg kell halnom. - Legyen ez a halál a Te neved megdicsőítésére. Ehhez ragaszkodom. - Ezt kéri Krisztus. Nem azt, hogy mentse meg az Atya a haláltól. Azt se kéri, hogy mutassa meg, hogy miként fogja az Ó halála az Atya nevének megdicsőítését. - Egyhez ragaszkodom - mondja. - Halálom a Te nevedet dicsőítse meg! Te dicsőítsd meg a nevedet halálom által.

Testvéreim, így kell elindulni a szenvedések útján!

Kérhetem: Ha lehetséges, múljék el tőlem. De, ha nem múlik el, ne vonjam kétségbe az Atya szeretetét. - Az a tény! Minden más elmúlik. Ó akkor is szeret, ha szenvedek. Egyet kérjek és erről nem mondhatok le: - Atyám, az én szenvedésemmel a Te nevedet dicsőítsd meg. - "Megdicsőíttem és meg is fogom dicsőíteni." Hogyan? - Úgy, hogy harmadnapra föltámasztja Jézust, mert az Atyának nincs különálló dicsősége. Az Atya dicsősége Jézus. - Az Atya dicsősége az ember, az Ó teremtménye: te meg én.

Talán erre utal Avilai Szent Teréz, amikor azt mondja: Hogyha tényleg egy életen át azt mondtuk és azt kerestük, hogy legyen meg a Te akaratom, akkor majd, azt mondja nekünk halálunk után, hogy most meglesz az én akaratom; azt akarom, hogy élj, hogy föltámadj, hogy boldog legyél. Ez az Isten akarata. Ez az Istennek a dicsősége. Ez az Istennek a műve, de ez Rá tartozik, nem miránk. Az Ó nevének úgy dicsőíti meg, hogy az Ó szeretett Fiát föltámasztja. - Most kezdem megérteni a krisztusi élet alapelvét.

"Ha a búzaszem nem hull a földbe és el nem hal, egyedül marad. De ha elhal, sok termést hoz."

Az Istennek átadott élet kenyérré lesz, amellyel mások táplálkoznak. Elhalni, mint a búzaszem, hogy mások éljenek belőlem, mert Isten kenyérévé lettem, ez a krisztusi létezés alaptörvénye.

Néztek, úgys rámegey az életünk valamire. Rámegey az önzésünkre, örült vágyainkra, elpusztítjuk testünket, lelkünket, és meg fogunk öregedni. Jézus azt mondja: Menjen rá az életed szeretteidre! Az emberekre, hogy éljenek belőled. Arra való vagyok, hogy fölfaljanak, de úgy, mint Isten kenyérévé lenni, ahogy Szent Polikárp vértanu mondta. (Ez az ókori keresztény püspök, aki annyira egyesült a naponta bemutatott szentmisével, hogy maga is mintegy eucharisztikus kenyérré és áldozattá lett.) Nagy, ünnepélyes szavak ezek! Kicsiben és naponta kell megvalósítani! Az Úr Jézus is ezt mondja: "mindennap".

Hogyan? - A reggeli szentmisében átadom magam, életemet rábírom az Atyaistenre. Aztán jönnek az események, amiről nem tehetek. Az események mögött ott van Ő. Azzal dicsőülök meg, hogyha vállalom a kudarcokat is miatta, Jézust befogadva. Az Ő életét akarom élni. Ettől kezdve rámegey az időm másokra. Végül testi erőm is. Úgys elfogyatkozik az élet, hát inkább éljenek mások belőle! Boldog búzaszem! Miközben elhal, tudja, hogy mellette, körülötte, belőle több élet fakad.

Van ennél nagyobb öröm? Így leszünk krisztusivá!

Nem arra való az életünk, hogy fölfaljuk a következő nemzedéket, hanem hogy ők éljenek belőlünk. Ez a krisztusi létalap törvénye. - De ne hogy azt gondold, hogy ez csupa Nagypéntek és fogat összeszorítva kell állandóan szenvedned. - Ez mérhetetlen nagy öröm is! - Vagy, ha nem öröm, akkor nagy-nagy békeség. Mégpedig nem evilágból való békeség.

"Az én békémet adom nektek." - A beszáradt magányos búzaszemben pedig elkezdődik a pokol. Magára marad.

Egyszer egy rendtársam idősebb unokahúgának azt mondta: Miért nem mész férjhez? Hogy akarsz te ödvözülni? Van benne igazság! Vagy legyél nővér! Vagy találd meg más módját, hogy szétoszd magad! Jézus nem valami jámbor cselekedetet kíván tőlünk: időnkénti, vasárnapi szentmisére járást, meg egy-két jámbor imát, hanem ezt a sajátosan krisztusi tettet, hogy **ÚGY HALJAK MEG, HOGY MÁSOK ÉLJENEK BELŐLEM!** Mert én az Atyából élek.

"Ítélet van most a világban", - mondja Krisztus - "most vetik ki a világ fejedelmét". Miért? Azért, mert az örök Igé, az emberré lett Isten Fia, most az egész teremtés nevében rábízza magát teljesen az Istenre. Magával vonzza a kozmoszt, a foszfort, a ként, az oxigént, a növényi, az állati élelet, az emberi élelet. Az egész kozmosz fölkiált:

"**ATYÁM, KEZEDBE AJÁNLOM LELKEMET!**" - Így beteljesedik a teremtés. Ezzel ki van vetve a sátán! A világ nem az ördögé! A világ Krisztusé!

Amikor a magunk módján ugyanezt megtesszük, Jézus Lelkével, Lelkének indítására, akkor a mi életünkben is kivettetik a világ fejedelme.

Az az emberi élelet, amely örök fogadalmunál, vagy örök, hűséges házassággal (amelyet minden nap meg kell újítani), keresztiségünk mindennapi fogadalmával átadja magát az Istennek, végleg megszabadul a gonosztól!

Az az élelet átment az ítéleten. Csodálkozni fogsz, mert elmarad majd a magánítélet, meg az egyetemes ítélet is! Te mint fölmentett fogsz ott megjelenni. - Mert az ítélet pillanata ez a mostani pillanat, **AMIKOR ÁTADOD MAGADAT AZ ISTENNEK, MINDEN FÖLTÉTEL NÉLKÜLI** - Ekkor kivettetik véglegesen a te életedből is a gonosz. Az az élelet szabadul meg a gonosztól, amely átadja magát az Atyának az Úr Jézustól tanult végtelen nagy bizalomban.

Amen.